

ningene i norsk språk. Bruksmåtebeskrivende definisjoner er altså deskriptive definisjoner som angir hvordan et språklig uttrykk faktisk blir brukt. Tilsvarende, hvis det er tilfellet at uttrykket «statsminister» brukes i betydningen «person som leder regjeringen», så er dette en mulig bruksmåtebeskrivende definisjon. Det er ikke et krav at alle skal forstå det slik, men vi tenker på slike definisjoner som å beskrive normal språkbruk. Hva som ligger i normal språkbruk, kan selvsagt variere. Vanligvis tenker vi på hvordan det språklige uttrykk faktisk blir brukt av flertallet, eller i det minste en stor gruppe av dem som snakker det aktuelle språket, slik som i eksempelet med «statsminister» ovenfor. Dette er også grunnen til at slike definisjoner ofte samsvarer med hvordan uttrykks betydning blir forklart i ordbøker. Det er sant at ulike grupper bruker uttrykket «norsk kultur» med de tre skisserte betydningene. Men vi har også en sann bruksmåtebeskrivende definisjon i tilfeller der bare noen få personer, for eksempel en gruppe eksperter eller en subkultur, bruker et språklig uttrykk på en bestemt måte. Uttrykket har, i den bestemte sammenhengen, en etablert betydning for disse personene.

I samsvar med det som er sagt ovenfor om bruksmåtebeskrivende definisjoners funksjon, kan vi formulere alle bruksmåtebeskrivende definisjoner på følgende standardform:

«[definiendum]» brukes i betydningen «[definiens]»

<i>Definiendum</i> <i>Definiens</i>	Enhver bruksmåtebeskrivende definisjon består altså av tre ledd: Det definerte uttrykket kaller vi <i>definiendum</i> («norsk kultur»), en <i>midtdel</i> som slår fast at uttrykket faktisk brukes på en bestemt måte, og til slutt <i>definiens</i>, som er den definerende delen, det vil si det som utgjør selve definisjonen. Merk at både første og siste ledd markeres med anførselstegn for klart å vise at det her dreier seg om to ulike språklige uttrykk, i tråd med skillet mellom uttrykk, betydning og virkelighet som ble intro-
---	---